

[Gammelgaard]

mellem det, hr. Svend Auken udtaler her i dag, og så den kendsgerning, at socialdemokratiet har fremsat et økonomisk program for 1984-89, der indeholder et konkret forslag om arbejdstid, et årligt fald på ca. 2 pct. om året i de følgende to overenskomster, så den ugentlige arbejdstid bringes ned på 35 timer. Det kan man da vist kalde at blande sig i et spørgsmål, der henhører under arbejdsmarkedets parter og ikke hører hjemme i denne sal. Socialdemokratiet har stillet det helt konkrete forslag i sit økonomiske program.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Nu da vi er endt i dagsordenshalløjet og trykningen af det, og hvad ved jeg, og alle tilsyneladende kan få puttet alt ind i det, vil jeg fortsætte linjen. Og så vil jeg spørge: hvordan i alverden kan man blive enig helt fra næsten det yderste højre – jeg er ikke helt klar over, om hr. Dohrmann og fremskridtspartiet stemmer for denne dagsorden, men det gør de vel næppe – men ellers fra højre og, forstod jeg, næsten helt over til og med socialdemokratiet, hvis vi endte med, at det blev de radikales dagsorden, der kom til afstemning? Med det forskellige indhold, der har været i det, man har sagt heroppefra, må jeg sige, at jeg begriber det ikke. Men sådan er der jo så meget.

Jeg bemærkede, hvad fru Lone Dybkjær sagde. Det var i modstrid med, hvad hun tidligere har sagt. Der var engang en formand for en børnekommission, som anbefalede selektive løsninger – navnet er i øvrigt det samme på formanden for børnekommissionen og fru Lone Dybkjær her – man anbefalede, at nu skulle småbørnsforældre have en 6 timers arbejdsdag. Det kalder jeg en selektiv ordning. I dag har fru Lone Dybkjær stået her og sagt, nærmest småtordnet lidt, at vi må have generelle ordninger, og så knyttet det an godt nok til nogle andre ting end arbejdstiden.

Vi har hørt samtlige borgerlige partier stå heroppe og tale om, at vi må have individuelle løsninger, vi må have flekstid, vi må have deltid, vi må have deltidspensioner, og hvad ved jeg. Det er den holdning, der er kommet til udtryk fra de øvrige borgerlige partier.

Arbejdsministeren prøvede med en lille smule mere held end så mange andre at sige

noget om, hvad hun mente med det med fleksibiliteten. Så vidt jeg forstod det, handlede det om, at man skulle gå ind for delpensioner, for nu havde man jo fået den nye førtidspension, som er på 2.755 kr., tror jeg, det er pr. måned, og så kunne de arbejdsløse få den, altså dem, der er oppe i den alder, i stedet for det, de ellers kan få i arbejdsløshedsunderstøttelse. Det var det behjertede forsøg, der var på at skille tingene dér.

Så har jeg bemærket i øvrigt, at det radikale venstre forsøgte med en vis desperation, synes jeg nok, at sige noget om overskudsdeling. Jeg husker ikke helt, om det også var de radikale, der talte om skattereform, men ellers var det i hvert fald arbejdsministeren, og alt sammen er det ting, man forsøger at få puttet ind i den dagsorden, der nu er stillet af fru Lone Dybkjær, og minsandten om ikke også hr. Svend Auken fra det store socialdemokrati, som desværre må lide den tort, at fordi han glemte at få dagsordenen med herop, kom jeg til at stå først på dagsordenen – det beklager jeg, men vi skulle jo have den fremsat – er i stand til at få puttet ind i den dagsorden fra det radikale venstres side, at den omhandler præcis det samme som den dagsorden, vi vedtog her i folketinget i maj måned 1983. Det ved hr. Svend Auken godt at den ikke gør, for så havde SF aldrig stemt for den, hr. Svend Auken, vi drømmer ikke om at stemme for herinde i folketinget, at vi skal føre en stram indkomstpøolitik, trepartsdrøftelser og hele balladen. Det ved hr. Svend Auken godt, og det ved alle andre også godt herinde, så derfor er der ikke samklang mellem den dagsorden, der blev vedtaget i maj 1983, og den dagsorden, vi står med foran os her. Det er helt givet, at det er der ikke, og jeg mener, at det, der i øjeblikket sker, er, at næsten alle render fra de synspunkter, de har stået og givet udtryk for her.

Jeg må bede hr. Svend Auken om at komme op på talerstolen og forklare mig, om jeg hørte rigtigt, da han udtrykte om de radikales dagsorden, at hvis den kom til afstemning først, ville hr. Svend Auken og socialdemokratiet stemme for den. Det er jeg meget interesseret i at høre.

Lone Dybkjær (RV):